I

Не лише міста і села,
Людські села і міста,
Облетіла вість весела
Про сповитого Христа.

Скрізь пронеслася по світі,
Скрізь той вітер пролетів...
Як рокочуть верховіття
Розколиханих садів.
Од стеблинки при дорозі
До хмарини угорі —
Все у радісній тривозі,
Все у сяєві зорі.

Всюди радість господарить,
Все дари приготовля...
Як ті "Царіє со дари",
Поспішає вся земля
Привітати немовля.

II

А найбільше з дарами квапливе,
А найбільше щасливе, ясаве —
Царство зелене шумливе,
Шумливе та кучеряве.
Найбільшая радість в природі —
Зеленая радість лісів і садів...
Вгинатися будуть од квітів, плодів
Столи у господній господі!
Сливи щодня наливаються солодом,
Сливи солодкими стали, як мед.

Груші між вітами світяться золотом,
Груші запалять зелений намет.
Світиться груша і яблуко світиться...
Квіти конвалій питаються вас:
"Гарна для Панни Пречистої китиця
Буде з пахучих роздзвонених нас?"
Вишні залляли зелене метелево
Радісно-краплим червоним дощем....
Кожная квітка і кожнеє дерево
Дари готує в таємний Бетлєм.

III

В краю, де Півночі влада,
В білому полі одна,—
Тільки ялинка сумна,
Тільки ялинка не рада.
"Добре їм там,
Під небом ласкавим,
Під сонцем яскравим...
Що ж я йому дам?
Таж на моїм деревці
Ні ягодинки,—
Тільки сніжинки оці,
Тільки сніжинки..."
Але що це — сниться чи ява?
Хтось ялинку світлом залива,
Хтось крилом од вітру закрива —
І голублять розласкавлені слова:
Не журися, моя сирото,
Не сумуй, деревце моє гоже —
З цього часу без тебе ніхто
Не ославить народження Боже,
Як осяєш ти свято Різдва,
Як усі тобі будуть радіти!

А найбільше — найменші єства,
А найбільше радітимуть діти,
Як ти вмітимеш вабити їх,
Як ти красно для їхньої втіхи
Позолотиш на гілках своїх
Помаранчі, цукерки, горіхи!
І не будуть оці льодові,
А полум’яних сила-силенна
Загориться зірок на тобі,
Моя з віку до віку зелена!
Не журися ж, ялинко мала,
Королівно Різдвяного свята —
До сьогодні ти бідна була,
Від сьогодні ти будеш багата!

Прага, 1933